

Uczestnicy Szkoły Letniej w Zamku Czochoa...

...i w Oratorium Marianum z dyr. prof. Adamem Chmielewskim

Finansowanie oraz sponsorzy Międzynarodowej Szkoły Letniej

Pierwszą edycję Międzynarodowej Szkoły Letniej sfinansował Uniwersytet Wrocławski oraz Deutscher Akademischer Austauschdienst, Außenstelle Warschau, tj. Niemiecka Centrala Wymiany Akademickiej, Przedstawicielstwo w Warszawie

Inicjatywę tę wsparło również wiele innych instytucji. Prezydent miasta Wrocławia przekazał nieodpłatnie wszystkim uczestnikom Szkoły albumy fotograficzne poświęcone Wrocławowi, umożliwił bezpłatnie zwiedzanie muzeów miejskich, a także przekazał uczestnikom Szkoły trzydzieści zezwoleń na darmowe przejazdy środkami komunikacji miejskiej na okres trwania procesu dydaktycznego.

Dyrektor Zakładu Narodowego im. Ossolińskich, dr Adolf Juzwenko, na prośbę Dyrektora Międzynarodowej Szkoły Letniej Uniwersytetu Wrocławskiego, przygotował bardzo obszerną i interesującą wystawę skarbów kultury polskiej, znajdujących się w Ossolineum, obejmującą zabytki piśmiennictwa, księgarstwa, grafiki i medalierstwa. W ekspozycji zaaranżowanej specjalnie dla Międzynarodowej Szkoły Letniej Uniwersytetu Wrocławskiego i poprowadzonej przez dr. Jakuba Tyszkiewicza udział wzięli również dyrektor Hans Golombek, wizytujący przebieg Szkoły.

Centrum Badań Niemieckich i Europejskich im. Willy Brandta służyło pomocą zarówno w kwestiach organizacyjnych jak i administracyjnych od momentu ulokowania biura Międzynarodowej Szkoły Letniej w budynku Centrum przy ul. Strażniczej.

Profesor Matthias Vogt, dyrektor Institut für kulturelle Infrastruktur Sachsen (Görlitz) in the framework of Collegium Pontes Görlitz/Zgorzelec/Zhorelec, w interesujący sposób przygotował wizytę uczestników Międzynarodowej Szkoły Letniej Uniwersytetu Wrocławskiego w Görlitz.

Wymóg posiadania wiz wjazdowych do RFN przez ukraińskich uczestników Międzynarodowej Szkoły Letniej został

spełniony dzięki sprawnie działającym służbom konsularnym RFN we Wrocławiu. Szczególną pomocą w tym względzie służył pan Michał Tomiczek, pracownik Konsulatu Generalnego RFN we Wrocławiu, dzięki któremu wizy zostały wydane w sposób eksterytorialny na terenie Polski.

Wszyscy uczestnicy pierwszej edycji Międzynarodowej Szkoły Letniej Uniwersytetu Wrocławskiego otrzymali dyplomy uczestnictwa, wręczone przez prorektor ds. nauczania, prof. Krystynę Gabryjelską podczas pożegnalnej uroczystości w Konsulacie Generalnym RFN we Wrocławiu.

Ocena Międzynarodowej Szkoły Letniej oraz perspektywy jej rozwoju

Na zakończenie uczestnicy zostali poproszeni o sformułowanie oceny przebiegu i organizacji Międzynarodowej Szkoły Letniej Uniwersytetu Wrocławskiego, również pod względem zawodowego, dydaktycznego i językowego przygotowania nauczycieli.

Na podstawie sformułowanych ocen przez uczestników i nauczycieli Szkoły oraz zgromadzonych doświadczeń, przygotowana jest obecnie koncepcja drugiej edycji Międzynarodowej Szkoły Letniej Uniwersytetu Wrocławskiego. Wśród jej podstawowych założeń jest rozszerzenie liczby uczestników do 60 osób, zwiększenie cyklu nauczania dydaktycznego z dwóch do trzech tygodni, zwiększenie liczby godzin zajęć dydaktycznych w cyklu dziennym oraz zwiększenie liczby wykładów gościnnych. Planowany jest również podział procesu dydaktycznego na dwie grupy tematyczno-problemowe, obejmujące, z jednej strony, zagadnienia prawne i ekonomiczne, z drugiej zaś historyczne i polityczne, a także możliwe rozszerzenie zasięgu rekrutacji uczestników Międzynarodowej Szkoły Letniej Uniwersytetu Wrocławskiego na inne kraje Europy Środkowej.

Prof. dr hab. Adam Chmielewski
Dr Dorota Drabus

WYPRAWA NAUKOWA UNIWERSYTETU WROCŁAWSKIEGO „SPITSBERGEN 2003”

W sezonie letnim 2003 roku na Spitsbergenie w Arktyce działała kolejna, XVI Wyprawa Naukowa Uniwersytetu Wrocławskiego. Uczestnikami ekspedycji byli badacze kilku dyscyplin w zakresie nauk przyrodniczych, a ogólnym tematem realizowanym przez wyprawę były zagadnienia współczesnych zmian środowiska polarnego oraz uwarunkowania bioróżnorodności regionu fiordu Hornsund, położonego na SW Spitsbergenie – od 1957 roku miejsca koncentracji polskich badań polarnych. Wrocławscy badacze polarni od początku polskich powojennych wypraw na Spitsbergen stanowili trzon

badaj glaciologicznych (zespół prof. Aleksandra Kosiby) i geomorfologicznych kierowanych przez prof. Alfreda Jahna. Najwybitniejszym kontynuatorem prac obu wywodzących się z Uniwersytetu Jana Kazimierza Profesorów był glaciolog doc. Stanisław Baranowski. Po śmierci tego wybitnego badacza polarnego w 1978 roku, spowodowanej tragicznym wypadkiem w Antarktyce, niewielkiej stacji uniwersyteckiej, oddalonej ok. 20 km na północ od Polskiej Stacji Polarnej PAN w Hornsundzie, nadano Jego imię. W latach 1970-1975 Instytut Geograficzny Uniwersytetu Wrocławskiego był

głównym organizatorem ogólnopolskich wypraw naukowych, których większością kierował Stanisław Baranowski. W 1978 roku reaktywowano działalność całoroczną Polskiej Stacji Polarnej PAN, w Zatoce Białego Niedźwiedzia, na północnym brzegu fiordu Hornsund. Przez następne kilkanaście lat do tej Stacji oraz własnej Stacji im. St. Baranowskiego Uniwersytetu Wrocławskiego udawały się niewielkie grupy badawcze z naukowego ośrodka wrocławskiego.

W 2003 roku, po okresie znacznego zastoju wrocławskich działań polarnych, z inicjatywy geografów, popartej przez Jego Magnificencję Rektora prof. Zdzisława Latajkę, na Spitsbergen wyruszyła ośmioosobowa wyprawa wrocławska w składzie: prof. Andrzej Witkowski – ichtiolog, dziekan Wydziału Nauk Przyrodniczych, dr Jan Kuszniarz – ichtiolog z Instytutu Zoologicznego, dr Jan Klementowski – geomorfolog i dr Jerzy Pereyma – glacioklimatolog, kierownik wyprawy (obaj z Instytutu Geografii i Rozwoju Regionalnego), dr Robert Tarka – hydrogeolog z Instytutu Nauk Geologicznych oraz dr hab. Jan Matuła – botanik, dziekan Wydziału Rolniczego Akademii Rolniczej i dr Bronisław Wojtuń – botanik, również z Akademii Rolniczej we Wrocławiu. W wyprawie uczestniczył też dr Andrzej Raj – specjalista ochrony przyrody, zastępca dyrektora ds. naukowych Karkonoskiego Parku Narodowego. Liczący ponad tonę bagaż wyprawy popłynął statkiem szkolno-badawczym Akademii Morskiej w Gdyni „Horyzont II”, pod opieką kierownika ekspedycji. Głównym zadaniem, przesądającym o powodzeniu wyprawy, było dowiezienie bagażu możliwie blisko stacji wrocławskiej i to się powiodło, podobnie jak lądowanie pięciu następnych wrocławian po przylocie samolotowym do norweskiej stolicy Svalbardu – niewielkiego miasteczka Longyearbyen, oddalonego od miejsca naszej działalności o ok. 200 km. Dwóch ichtiologów zajęło małe domki traperskie w pobliżu stacji PAN. Kierownictwo tej stacji objął na ponad rok dr Krzysztof Migala – klimatolog, a w skład ośmioosobowej grupy całorocznej, wszedł jako obserwator środowiskowy doktorant mgr Tomasz Łęcarski, również klimatolog (obaj z Instytutu Geografii i Rozwoju Regionalnego naszego Uniwersytetu). Jesiennym rejsiem, na krótki pobyt na Spitsbergenie, wyjedzie jeszcze studentka geografii,

realizująca pracę magisterską w zakresie klimatu Spitsbergenu. Cały zespół wrocławskich badaczy polarnych realizował zadania naukowe, zgodne z Narodowym Programem Polarnym, opracowanym przez polskie naukowe środowisko i zaakceptowanym przez Prezydium PAN oraz europejskie programy badań naukowych. Uniwersytet Wrocławski i jego Stacja im. Baranowskiego są jednym z realizatorów tego programu, a fiord Hornsund został zaakceptowany jako jedno z tzw. europejskich miejsc flagowych badań bioróżnorodności. Wszystkie z zaplanowanych celów badawczych i logistycznych zostały zrealizowane, pomimo niekorzystnych w tym sezonie letnich warunków pogodowych i morskich oraz dokuczliwej, trzytygodniowej obecności niedźwiedzia polarnego w pobliżu stacji wrocławskiej. Przeprowadzono obserwacje migracji łososia arktycznego, sukcesji roślinności w strefie przylodowcowej, zmian aktywności wiecznej zmarzliny, zasięgu wybranych lodowców oraz wód lodowcowych i z obszarów wolnych od lodu. Znacząca część wyników, po przygotowaniu do publikacji, powinna stanowić istotny wkład do badań współczesnych zmian środowiska, mało poznanych regionów polarnych. Wszystkie koncentrują się wokół zagadnień „Global Change”.

Uczestnicy ekspedycji współpracowali z XXVI Wyprawą PAN, „Warsztatami Geomorfologicznymi”, których współorganizatorem był Instytut Geografii i Rozwoju Regionalnego naszego Uniwersytetu, oraz odwiedzili Uniwersytet Svalbardzki, Norweski Instytut Polarny, Ekspedycję Glaciologiczną Rosyjskiej Akademii Nauk, wyprawę toruńską i poznańską. Wskazane jest, by ośrodek naukowy wrocławski uczestniczył w intensywnych badaniach Arktyki nadchodzącego IV Międzynarodowego Roku Polarnego, tak chlubnie rozpoczętych przez polskich badaczy Henryka Arctowskiego i Bolesława Dobrowolskiego w Antarktyce jeszcze w końcu XIX stulecia.

W połowie października planowane jest otwarcie wystawy poświęconej wyprawie oraz spotkanie uczestników z władzami Uniwersytetu, patronami i sponsorami wrocławskich badań polarnych.

Jerzy Pereyma

Instytut Geografii i Rozwoju Regionalnego

NOWI PROFESOROWIE TYTULARNI W UNIWERSYTECIE WROCŁAWSKIM

**Prof. dr hab.
LUDWIK HABUDA**
Instytut
Politologii UWr.

Urodził się 2 stycznia 1945 roku w Dąbrówce. Studia wyższe na Uniwersytecie Wrocławskim ukończył w 1968 roku, uzyskując tytuł magistra prawa.

Stopień naukowy doktora nauk humanistycznych otrzymał w 1973 roku w PAN w Zakładzie Prakseologii w Warszawie na podstawie rozprawy doktorskiej *Zasada jednolitości kierowania jednostką organizacyjną – na przykładzie wydziału w systemie PRN*, napisanej pod kierownictwem Stanisława Kowalewskiego.

Stopień doktora habilitowanego uzyskał w 1996 roku w Uniwersytecie Wrocławskim na Wydziale Nauk Społecznych na podstawie monografii *Partycypacja w systemie politycznym Polski realnego socjalizmu*.

Pracę zawodową rozpoczął w 1968 roku w Uniwersytecie Wrocławskim w Zakładzie Prawa Pracy, w latach 1969-1974 był zatrudniony w Zakładzie Prakseologii PAN, w latach 1975-1983 w Instytucie Nauk Politycznych UWr., a w latach 1983-1988 w Instytucie Kształcenia Nauczycieli, w latach 1988-1994 w Wilkplast Rudnik sp. z o.o., w latach 1994-1997 w Elektrowni Opole. Od 1997 roku zatrudniony ponownie w Uniwersytecie Wrocławskim w Instytucie Politologii.

Opublikował ponad 95 pozycji naukowych, w tym 6 monografii. Zainteresowania naukowo-badawcze prof. Habudy koncentrują się wokół problematyki organizacji i zarządzania, organizacji administracji, ustroju politycznego oraz prakseologii. Dorobek naukowy prof. L. Habudy, według recenzentów, cechuje nowatorstwo i stanowi znaczący wkład do polskiej politologii.

Aktywnie uczestniczy w krajowych i międzynarodowych konferencjach naukowych, wygłaszając odczyty i referaty. Profesor wypromował około 300 magistrów, sprawuje opiekę naukową nad 8 doktorantami, a 4 maja wszczęte przewody.

Prof. Habuda od 2000 roku jako profesor nadzwyczajny kieruje Katedrą Nauk o Zarządzaniu oraz jest prodziekanem ds. studenckich na Wydziale Zarządzania i Inżynierii Produkcji Politechniki Opolskiej.

Żonaty, żona jest z wykształcenia chemikiem, ma dwóch synów. Adam, w czerwcu 2003 obronił pracę doktorską na Wydziale Prawa, Administracji i Ekonomii UWr. Bartłomiej studiuje politologię na Uniwersytecie Wrocławskim.

Interesuje się historią i muzyką, jednak prawie każdą wolną chwilę poświęca pracy naukowej.